

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara, com sempre,
el nostre candi-
dat és en Pociello
Vorradellas.
Foteu-lo!

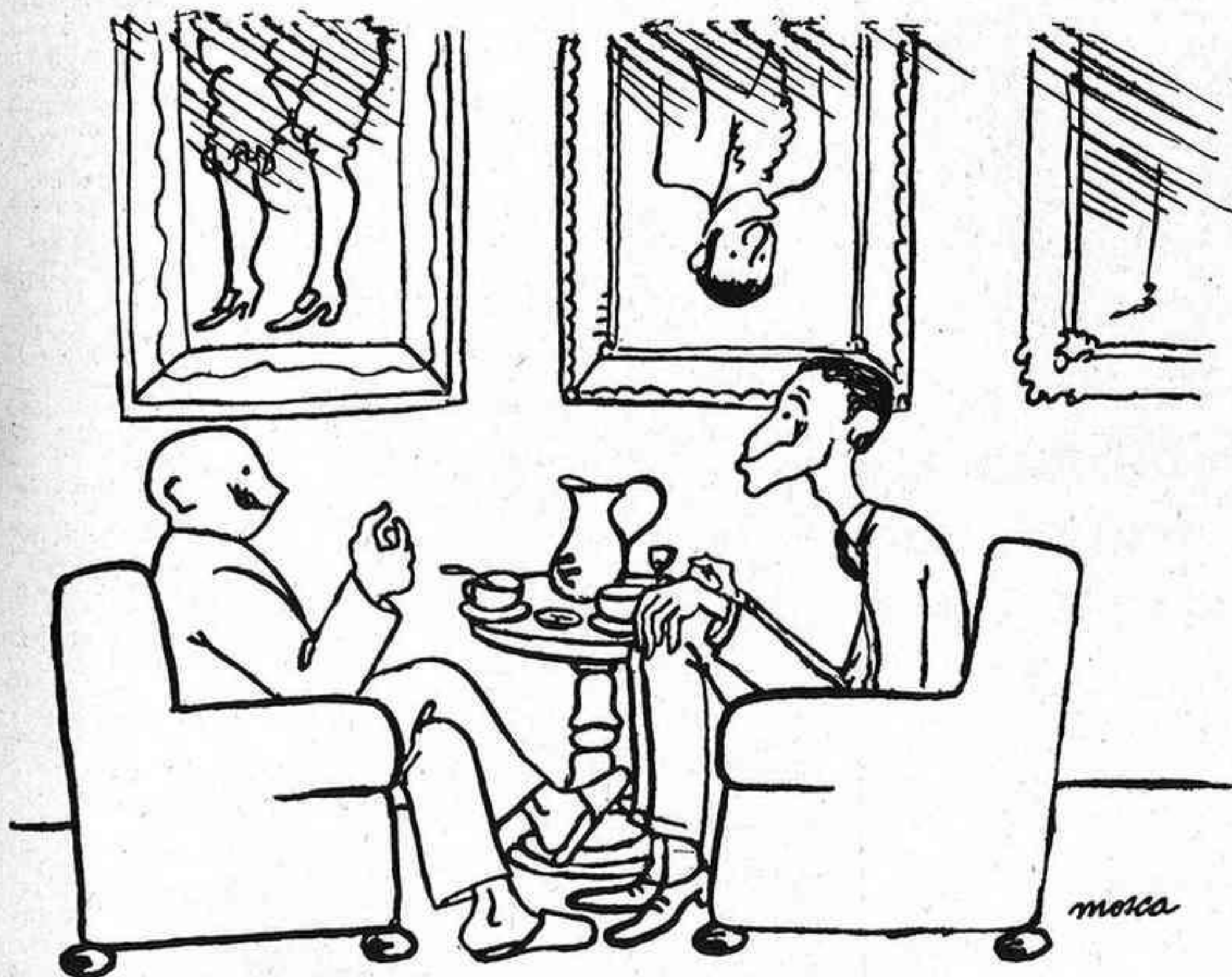
Any I - Núm. 15

Barcelona, 29 de setembre de 1931

Preu: 20 cèntims

COM MES COSINS...

Alfons XIII i Jaume zero treballaran al "alimón" per la felicitat d'Espanya

D. JAUME.—Veu? Ara estem al mateix pas i al mateix nivell.

L'escena representa un luxós saló de l'Avenue Hoche, de París, el 23 de setembre. Cas Senyorial, amb majúscula, com diria *El Correo Catalán*. Decoració igualment Senyorial, d'avantpassats assortits. Entre els retrats, un de cap per avall, representa Ferran VII, el *hijo de tal*, com li diuen a la casa. Corones al respall de les cadires i en una capsa d'havans mig plena. Hora del te amb aigua-naf, tal com es pren als exèrcits del tsar. L'amo de la casa, don Jaume de Borbó, el pren sol, és a dir, sol no: el pren amb el telèfon a l'orella, en ple discretisme, ara amb la redacció d'*El Correo Catalán*, ara amb l'Asociación de Panteras Negras Vasco-Navarras. De tant en tant el personatge que fa de don Jaume aparta l'auricular i s'eixuga l'orella. És que parla Monsenyor Lisboa. Entra un gentilhombre secret i s'inclina, mostrant, en fer-ho, una clau falsa al darrera.

El Gentilhombre Secret i Fals: Majestat, un embossat demana la vènia de veure-la.

Don Jaume de Borbó: Un embossat! ¿No vol que el coneguin? Ah! Ja sé qui és; que passi tot seguit! (El Gentilhombre Secret i Fals s'inclina i fa mutis. Aplaudiments. Torna a sortir i saluda. Xiulets.)

L'Embossat (entra amb pas ferm i serena la mirada. S'atura i diu:) No me coneces!

Don Jaume de Borbó: ¡Primo! ¡Tú!

L'Embossat: ¡M'has matao! (Es desembosa i és Don Alfons de Borbó.)

Don Jaume de Borbó: My cousin! (Segueix la conversa en anglès, parlant com se sap, de llur estimada pàtria comuna, Espanya. Nosaltres la transcrivim en català, perquè si no, no ens entendríem.) T'esperava. La veu de la sang m'ho deia; recorda't que jo sóc el gran de la casa.

Don Alfons: Per això t'he vingut a veure. Ara estem tants a tants. Unim-nos i vencerem.

Don Jaume: Estrenem llacos.

Don Alfons: Som-hi. (Ho fan.)

Don Jaume: Ho veus? Sembla mentida que no hi haguéssim pensat abans. I pensar que havíem estat renyits tant de

temps, per qüestions polítiques. Vagi al carai la política! El que cal és anar units en un comú amor a Espanya.

Don Alfons: Això! I un cop restablertes entre nosaltres les relacions de fraternal amistat, treballar per la salut de la nostra pàtria!

Don Jaume: Visca! Nosaltres només som servidors d'Espanya. Què seríem, si no? A treballar!

Don Alfons: I... ¿què podríem fer, per treballar?

Don Jaume: ¡Ara sí que m'has fumut.

Don Alfons: Veuràs; podríem unir els nostres esforços contra l'anarquia i el comunisme.

Don Jaume: Però, ¿vols dir que hi ha anarquia i comunisme?

Don Alfons: Treballarem perquè n'hi hagi. Veuràs quin treball més fi.

Don Jaume: Ja m'havien dit que eres un oncle, cosí; però, no, encara que siguis cosí, de cosí no en tens res. Però anem a pams: com més amics més clars. Jo no abdic dels meus drets a la corona.

Don Alfons: Ni jo tampoc: mira, «com més cosins, més alonsins, i com més cosins més jaumins»...

Don Jaume: Calla! Aquest serà el nostre lema! Però consti que aquest acord polític no té cap més finalitat que la felicitat d'Espanya!

Don Alfons: ¿Vols callar, bur-rango?

Don Jaume: Que quan l'hauré aconseguida ens ho farem manu a manu!

Don Alfons: Manu militar?

Don Jaume: Psé, no; serem uns manus sense pretensions; sense més pretensions que les del tron.

Don Alfons: Una abraçada?

Don Jaume: L'abraçada de París!

La porta que han deixat per l'Estatut és tan estreta que no hi podem passar amb els braços oberts

Don Alfons: I pensar que el primer cop que ens vàrem veure fou en un pas a nivell!

Don Jaume: I, veus! Ara estem en el mateix pas i al mateix nivell!

Don Alfons: «To be or not to be!» Semos o no semos!

Don Jaume: I el partit?

Don Alfons: Jo en diria Partit jaumo-alfonsi-anti-anarco-comunista-feliço-espanyolista.

Don Jaume: Magnífic! ¿Ens tornarem a veure?

Don Alfons: A Fontainebleau t'espero.

Don Jaume: Records a la família. A rivederci.

(El personatge que fa de Don Alfons fa mutis taral·lejant el conegut aire «Yo que siempre de los hombres me rei.»

TELÓ.

N'hem fet una com un cove!

Literalement esgarriats ens adonem, quan aquest número ja és al carrer, que la manxeta de la nostra capçalera ha sortit al·terada. Una V i una F que s'han trabucut, produint una confusió que volem ésser els primers a lamentar.

No suposem (ai, no!) que una mà criminal s'hagi introduït a la nostra impremta. Si aquesta tenebrosa sospita es comprova, la venjança seria terrible.

De moment, davant la magnitud del desastre, ens limitarem a guardar una actitud digna i freda, tal com ens ha ensenyat, en els moments més difícils, el nostre cap polític. Sortosament, el nom esplendorós de Pociello Vorradellas està per damunt d'aquestes bagatel·les i és ell mateix el que, avisat telefònicament, ens ha dit que no calia retirar l'edició.

Quin home, mare de Déu!, quin home!

I encara hi haurà qui no el voti?

Notes de Societat

Fa dues setmanes que tornen a ésser a Barcelona els esvelts aristòcrates i terribles conspiradors, els nois de l'ex-marquès d'Alélla.

Cansats de conspirar a la Tour de Carol, de contractar gitanos per a fer la contrarevolució i de tocar la *Marcha real*, en disc, tots els vespres, havent sopat, ara han reprès, junt amb el seu company de monarquisme actiu, l'ex-marquès de Setmenat, l'obra, més pacífica, de revolucionar el món de les flors de bidet, que és, fet i fet, allà on compten més addictes.

Amb tals defensors, Alfons XIII pot dormir tranquil. I la República, també.

«¿Dónde vas con mantón de Manila?»

L'adquisició d'un «mantón de Manila» per la banda del senyor Grau Jansans, quan va anar a Sevilla formant part de la Comissió Parlamentària, ha produït general sorpresa. Sobretot, tenint present que això és una despesa de viatge.

Nosaltres ens fem càrrec, però, que la secretària-mecanògrafa del diputat en qüestió bé s'havia d'abrigar de nits; perquè Sevilla té les nits fredes per contrast amb la calor que hi fa de dies.

I a Sevilla, la peça més adequada és el «mantón».

Quan el senyor Grau va pels passadissos del Congrés, li canten al voltant:

«¿Dónde vas con mantón de Manila?»

A la 3.ª pàgina: «El Be Negre» davant les eleccions.

Pocielloforradellistes: no us ho deixeu escapar.

L'adaptació del Congrés a les necessitats nocturnes dels debats

Aspecte estimulant i constituent de la Cambra, a les vuit del matí

L'èxit assolit per la sessió de divendres-dissabte i les facilitats que aquestes solemnitats donen per sortir entre votació i votació a fer volar els cabells blancs, ha decidit el President del Congrés, senyor Besteiro a introduir unes sanitoques reformes en el reglament de la Cambra que, al

mateix temps que faciliten les facilitats de maniobra dels diputats, facilitin llurs tasques constitucionals d'acord amb la denominació de «República de trabajadores de todas clases», que ha adoptat per al seu ús particular la nostra república, que dignin el que dignin en

contra les panteres negres de la reacció, és la república de tots, poden pujar-hi de peus (abans de fer-ho, però, us els rentareu. «Te lavarás los pies—cada dos meses o tres»). Segons el pla adoptat, de taylorització de les tasques parlamentàries, els arquitectes que anaren a

250 PESSETES

Sketch històric en cinc quadros

PERSONATGES

Menéndez, Cap superior de Policia.

Jiménez, diputat, advocat, comandant i federal.

Una senyoreta, sola, soltera i desgraciada.

Policies, ciutadans i ciutadanes, etc.

L'acció es desenrotlla a Barcelona, a la segona meitat de l'any 1931.

PRIMER QUADRO

El despatx del Cap superior de Policia de Barcelona. En escena, el senyor Menéndez, i, poc després, el senyor Jiménez.

Jiménez (entrant).—Ola, Menéndez!

Menéndez. — Ola, Jiménez!

Jiménez. — Pues vea: soy comandante, diputado y abogado...

Menéndez. — (Fa espetegar els dits, amb el gest característic). ¡Sopla!

Jiménez. — Me interesaría que pusiera en libertad a una muchacha que detuvieron ayer, junto con muchas otras. Es una buena chica, un poco loca, pero buena chica... ¿Usted comprende? Es al amigo a quien pido el favor.

Menéndez. — ¿Cómo se llama?

Jiménez. — Tal, Tal y Tal.

Menéndez. — Hoy mismo será puesta en libertad.

SEGON QUADRO

Un bar del districte V. En escena, la senyoreta Tal Tal i Tal, altres senyoretas, ciutadans i ciutadanes. Assegut en una taula, un policia. (No parla).

Ciudadana primera.—¿Com ha anat això? ¿Ja tornes a ésser al carrer? Tens bones influències...

La Senyoreta. — Les meves pessetes m'ha costat...

Ciudadana segona. — ¿Quantes?

La Senyoreta. — Dues-centes cinquanta, ja t'ho diré.

Ciudadana primera. — ¿A qui les has donades?

La Senyoreta. — Tu diràs! A la «bòfia»!

El policia. — (Escolla i calla.)

TERCER QUADRO

El despatx del Cap superior de Policia. En escena, el senyor Menéndez i el Policia.

El Policia. — La senyoreta Tal Tal i Tal diu que l'hem posada en llibertat perquè va donar dues-centes cinquanta pessetes a la policia.

Menéndez. — Ah, sí? Pues que vuelvan a detenerla.

QUART QUADRO

El mateix decorat que l'anterior. Han transcorregut vint-i-quatre hores.

Jiménez. — ¿Por qué han vuelto a detener a mi recomendada?

Menéndez. — Porque dijo que había pagado, por el intermedio de su abogado, cincuenta duros a la policia. ¿Qué sabe usted de ello?

Jiménez. — Pues... que... sí... vaya... es decir... las cobré como honorarios.

(Sonen dues plantofades—paf! paf!—No les ha rebudes el senyor Menéndez.)

CINQUE QUADRO

La sala de sessions del Congrés, a Madrid. El senyor Jiménez està en l'ús de la paraula.

Jiménez. — No puedo hablar de la actuación del señor Menéndez, porque razones de delicadeza me lo impiden. El y yo tuvimos un incidente por cuestiones... electorales.

(Continúa el discurso.)

TELÓ

L'Escorial han passat una visita minuciosa pel Congrés—visita a l'ensambla ràpida—per adaptar el local a les necessitats del nou pla parlamentari. Aprofitat el pla en Consell de ministres amb el vot formulari en contra del senyor Prieto, que hi trameté de sota mà la seva adhesió, començaren, aprofitant el *week-end* que diuen els anglesos, les obres d'adaptació de la sala a les noves necessitats. Nosaltres ho hem vist personalment, i és per això que esperem que ningú no s'atreveixi a negar-ho. Aparentment, però, el Congrés té el seu aspecte normal. El trucatge és perfecte.

Els escosons han estat hàbilment convertits en calaixeres-tauletes de nit extensibles i convertibles en confortables lliures d'amplada «camera», suficient per als diputats casats o solters i casats en bombe. Els diputats eclesiàstics han demanat lliures-monja amb reclinatori, i els ha estat concedit després d'una violenta discussió sobre si seria més convenient el tamany major. Els casats podran portar-s'hi la dona i les kents també. Ha estat reformat el buffet amb uns rètols que diuen «respones». Darrera les tribunes del públic s'ha instal·lat un *promenoir* dissimulat per a fer-hi el *trottoir*, ocupació nocturna per excel·lència, a la qual es dedicaran a estones perdudes les belles especialitzades de la casa. Allí el públic que assisteix a les sessions podrà veure treballar de prop emilianus, unamunus, roius i orteguesgassets.

Però com que les tasques a què els pupils s'haurien de lliurar necessiten, com tothom sap, un entrenament, una igualtat d'humor i un somris constant, difícil de conservar després de tantes hores d'ocupació, per patriòtica que aquesta sigui, ha estat establert un gabinet de somnambulització, amb tota asepsia, on els diputats se'ran preparats per a poder treballar les hores extraordinàries sense fatiga.

No s'ha arribat encara a un acord sobre si *El Diario de Sesiones* s'anomenarà d'ara endavant *El Murciélagu* o bé *El Piropo*, però ja està decidit de canviar els lleons de la porta per dues olives, i col·locar un fanal vermell sota el rètol de la casa.

Com a natural conseqüència d'aquestes reformes, cabarets i altres centres d'esbargiment més íntim han decidit tancar de nits i obrir de dies. Igualment els lladres hauran de canviar de vida. Els hotels, per la seva part, estan desesperats, ja que els diputats han resolt el problema de l'estatge nocturn sense minvar la consignació.

Els diputats catalans han demanat simplement que es vigili el servei de tisanes, ja que havent-los promès que els donarien flors cordials, resulta ara que les han donat incordials.

LA BORSA & LA VIDA

COTITZACIONS

Giròpoli Transp. Best.	0'10
Lluhinaries Elec. S. A.	80
Prieto & Aprieto	0'12
Karrasch Lmtd.	0'5
Masses encefàliques	0'000
Salts del Marañón	101

La raó social Prieto & Aprieto, pràcticament està fallida; només pot sostenir-se, ara per ara, perquè la seva caiguda podria fer trontollar valors de més importància.

La societat Karrasch Lmtd. ha perdut molts diners en els negocis de jardineria que s'ha emprès per Madrid; això explica la seva baixa cotització.

EL CASAMENT DELS CAPELLANS.—Escenes de la vida futura

FUTUR HOMENATGE AL SR. CABRE

Els empleats del Municipi, agraïts al senyor Cabré per haver proposat en la darrera sessió suspendre el treball intensiu i reduir el personal en una tercera part, li preparen un homenatge.

L'homenatge consistirà en diversos actes, un dels quals serà el del lliurament d'un pijama blau-cel que li estan brodat les senyorettes funcionàries a fora d'hores.

Aquest pijama, segons les nostres informacions, és una cosa meravellosa: conté, en belles coloraines, l'auca del senyor Cabré i la història exemplar d'una certa cambrera que va acabar fent-se monja.

GHANDI AVALL

Un nen contempla en un periòdic il·lustrat un retrat del paca-roba d'en Ghandi, i exclama:

—Mare! mare! Aquest és l'home d'aquell quadro, que ha baixat del ruc.

El nen sembla que es referia a la figura del quadro d'en Galfre, «Bòria avall».

La joventut que puja és fisio-nomista!

FIDELS A LA VEU DE CATALUNYA

Arrossegat pel torrent de la seva oratòria, el germà Ventura Gassol va gosar llançar aquesta insídia, del balcó de la Generalitat estant, diumenge propassat:

«Els nostres parlamentaris, Lluhi, Companys, etc., sempre han estat fidels a la «Veu de Catalunya»...

Quin triomf moral d'en Pellicena!

COM VOS DEIA, TERRADELLES...

El diputat i secretari d'en Macià, senyor Terradelles, és un home treballador, digne de figurar en la més autèntica república de treballadors. De seguida que arriba de Madrid, si no té conferència, o no ha tingut «pana» d'auto, cuita cap a la Generalitat i es posa a la tasca.

Però un dia d'aquests, en entrar al seu despatx, va obrir uns ulls com unes taronges: no hi havia cap oficinista i la mecanògrafa era canviada.

—On és la senyoreta X?—preguntà.

—Oh, el senyor Millàs-Raurell l'ha canviada de secció.

—I el senyor V. i el senyor C.?

—Oh, el senyor Millàs-Raurell els ha dit que anessin a tal i tal negociat.

—Com s'entén!—fa en Terradelles, i va per obrir el calaix de la seva taula.

Impossible: està tancat amb pany i clau.

—I ara! ¿qui ho ha tancat, això?

—El senyor Millàs-Raurell.

—Que vingui immediatament!

—Oh, no pot ser: el senyor Millàs-Raurell té vacances i deu tenir les claus amb ell, a Calella.

En Terradelles—i consti que té bon genit—es va empenyar considerablement: va donar ordres que li portessin un manyà i que es deixessin sense efecte les disposicions del dramaturg Millàs-Raurell, tan destre a nuar intrigues teatrals com de les altres.

DOLCETS I NINETS

—Com creieu que s'han de dir els prohoms d'un partit anomenat Extrema Esquerra Federal?

—Lleó, Aquiles, etc.?

Romanso del «Mantón de Manila»

El diputat Grau Jansans cap a Sevilla marxava, que, puix calia escatir fets d'eminent importància i responsabilitats de governadors i batlles, a les Corts Constituints legalment se'l designava.
—Ai, nineta, hi vols venir?
—Amor, si tu m'ho demanes!

Carrer de «Sierpes» amunt, quina ciutat més galana.
La Plaça de Sant Ferran i més enllanet l'Alcàsser, amb jardins de tarongers i roses per totes bandes i pedrissos a l'ombri que semblen dir: «Seu i abraça!»
—Ai, amor, no ens veu ningú?
—Només, de lluny, «La Giralda»!

Ja en volten el Parc quiet, ja se'n van cap a Triana: la «Torre del Oro» allí que el Guadalquivir retrata.
Després, cap a «Santa Cruz», quina pau envaeix l'ànima!
Patis amb testos florits, reixes per «pelar la pava».
—Amor, em sento feliç.
—Ai, nineta, besa i calla!

—I ara què vols? —Un «mantón»!
—De Manila? —Endevinada!
de color blanc i vermell, de seda fina brodada...
Veus aquell? aquell, el veus?
Cuita, amor, compra-me'l ara!
Ja se n'entren decidits i el preu tot seguit demanen.
—Tres-cents duros? Aquí van!
El «mantón», dolça estimada!

I ara, ves!, per tot Madrid com taca d'oli s'escampa que és amb diner del comú que el diputat el comprava.
Regateja el pagador, va creixent la mala brama...
Però encara entre sospirs ella diu tota encisada:
—Estic més contenta, amor!
Quan me'l poso faig més planta!

EL BE A LA CIBELES

La sessió de les nou hores fou pròdiga en incidents. Per a explicar-los tots, hauríem de mester quatre BENS NEGRES i encara fariem curt. Prenguin, doncs, la bona voluntat.

El discurs que a altes hores de la matinada va pronunciar el senyor Carrasco Formiguera fou un model d'oratòria primaveral.

Els diputats, fatigadíssims i amb una cara de son que feia pena, escoltaven mig en somnis la paraula del diputat català. No van començar a deixondir-se fins que en Carrasco va dir:

—Espana es como un jardín, que está dividido en tres... en tres... en tres... Diantre! ¿Com se'n diu de les feixes, en castellà?—va preguntar als diputats del seu voltant.

—«Parcelas»—li va apuntar l'Ossorio y Gallardo.

—Eso es—continua, segur, en Carrasco—, un jardín dividido en tres grandes partes...

Així una mica més, el senyor Formiguera ens recita el famós cuplet d'en Sugranyes:

En mi jardín hay una flor que habla de amor junto a un jazmin.

Els diputats socialistes saben, de debò, només dues coses: que el bon socialista ha d'ésser funcionari de l'Estat i que ha de votar sempre el contrari del que votin els de l'Esquerra Catalana. Això explica

que quan es va posar a votació la redacció definitiva de l'article primer de la Constitució, amb aquella variant de la República de Trabajadores, un diputat socialista, que havia dormit fins aleshores, en veure que en Bordes de la Cuesta votava a favor, el va votar en contra.

—«Pero qué haces?»—varen dir-li els seus companys, sorpresos.

—Cumpro con la disciplina del partido—va contestar. I es tornà a posar a dormir.

A còpia de son i de nervis, els ànims estaven molt excitats. Amb aquestes—un quart de vuit del matí—va comparèixer el divo Ortega Gasset, que venia de dormir tranquil·lament a casa seva, i es va despenjar amb un discurs de quaranta-cinc minuts sobre el concepte de soberania. Això va acabar d'enservar la gent i explica, per exemple, com en Nicolau d'Oliver cridés a un capellà que es disposava a pronunciar una arenga material sobre la unidad de la patria:
—Calla, burro!

Ara que en Ventura Gassol no ha vingut amb els braços oberts i, per tant, hom ha pogut examinar-lo més a pletet, la desil·lusió entre els observadors ha estat gran en veure que la cabellera del que anomena-

El «Chufas» i el seu amo a Ginebra

(Del nostre enviat, sempre tan especial.)

Ginebra, 26 (Per correu i gràcies.) — En Lerroux ha traslladat a Ginebra tot el personal que compon el *remanso apacible* del seu *hogar republicano*, tal com va batejar-lo *Nuevo Mundo* en un article immortal. El senyor Lerroux no s'ha descurat ningú de la seva nombrosa i entortolligada família. Cap de les senyores, models de virtuts laiques, ni tan sols el famós *Chufas*, el gos conspirador i fidel, que presenta la particularitat de tenir el *pedigree* sorprenentment en regla.

El senyor Lerroux no s'està allò que se'n diu de res, no plany esforços ni sacrificis, per posar el nom d'Espanya i una mica el seu, a l'alçada que li correspon. S'ha pres el seu paper de representant a la Societat de Nacions amb una pompa i una serietat impressionants; però—que *El Progreso* ens perdoni—sense reciprocitat palpable. Es deixa tragar per una «Rolls» de lloguer, que és la mateixa que servia a en Quifones de León en les seves fastuoses temporades ginebrines, a punt d'ésser superades.

Don Alejandro s'ha queixat, i no sense raó, que les habituds ginebrines només li permetin donar dos banquets per dia, el qual li ofereix el magre promig d'un parell de discursos diaris, insuficient per a les reserves oratòries del ministre d'Estat. Sort que la propaganda de premsa, hàbilment manipulada per l'Esplà, i generosament retribuïda pel ministeri, dona als èxits oratoris d'en Lerroux les proporcions justes.

En els medis de la S. de N. ha estat particularment saborejant aquest fragment d'un discurs de don Alejandro:

La Sociedad de Naciones—va dir—es un edificio estructural de inmensa envergadura y dimensiones, cuyos complicados intestinos precisa desentrañar, requiriéndose excelentes marinos para conducir esa nave titánica por el océano de la paz en que quieren vivir todos los pueblos de la tierra.

Això, traduït a l'alemany i a l'anglès, fa un efecte màgic: ha aconseguit fer riure els representants britànics, malgrat el salt de la lliura.

I UN BE!

En Fernando Primo de Rivera s'ha embriagat com tot un home a l'Edén Concert i ha promogut un gran escàndol. Si segueix per aquest camí, acabarà fent un cop d'Estat.

No convida el senyor Eufemio Rodríguez, perquè el que es presenta a menjar-se la sopa és el senyor Ribera Rovira.

En J. J. J. J. Rocha no vol anar per candidat, perquè no vol perjudicar els lerrouxistes de la Lliga.

El senyor Joan Coma Cros s'ha ofert comandar EL BE NEGRE amb una quantitat molt important.

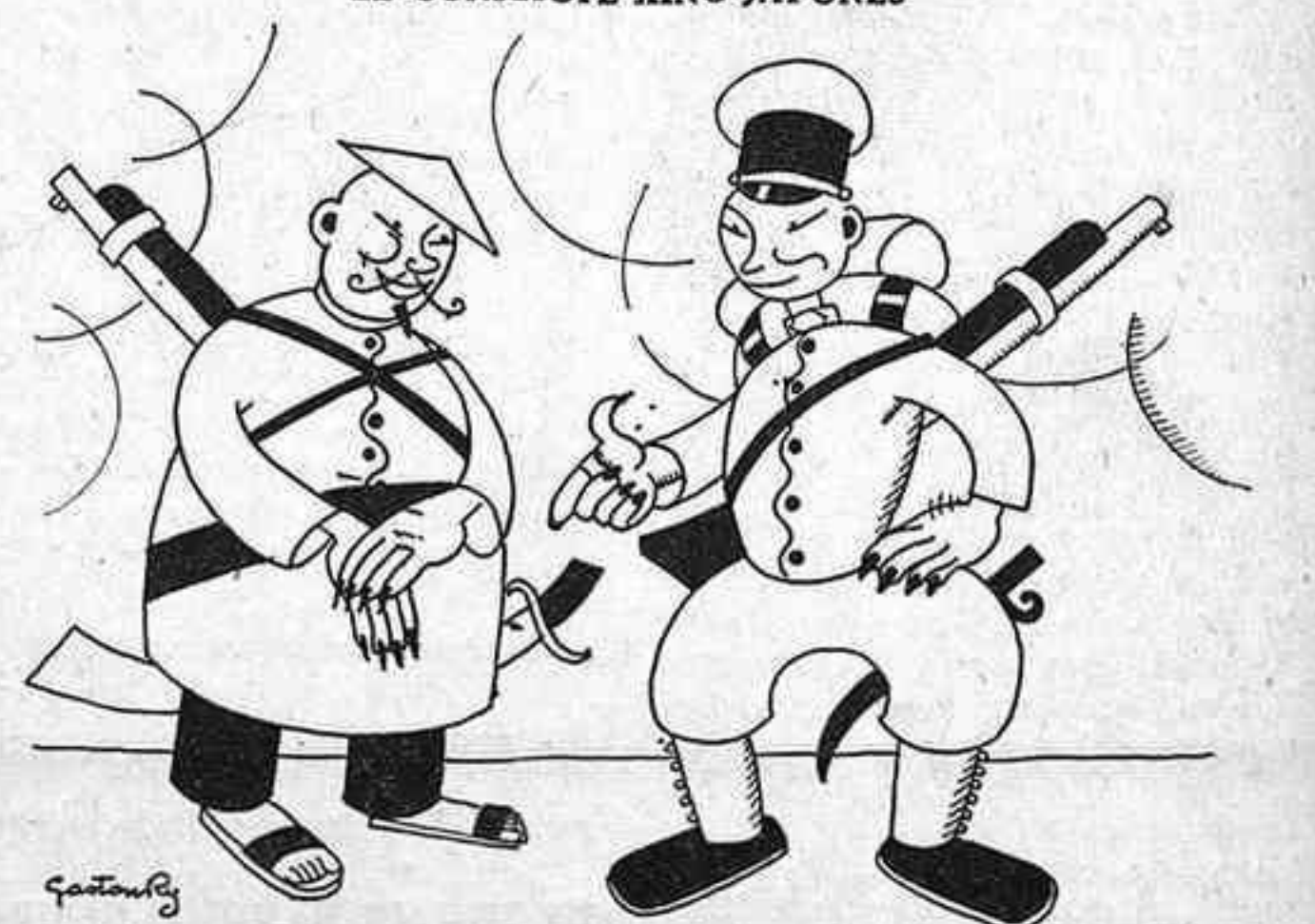
Ens hi pensarem.

Des de l'entrevista de Don Jaime i de Don Alfons, els carlins no podran seguir dient-se jaumins.

Sembla que s'hauran d'anomenar joanins.

La novetat ha estat rebuda, al *Correo Catalán*, amb moltes reserves.

EL CONFLICTE XINO-JAPONÈS

—I aquest Lerroux que ens vol resoldre el conflicte, ja coneix el nostre problema?
—Tu diràs! De jove sempre anava a prendre cafè a l'Orient...

“El Be” davant les eleccions Ara més que mai, Pociello, Pociello i Pociello!!!

ELL!

El nostre candidat

Doncs, què es pensaven? ¿Es creien, potser, que també participàvem en la tenebrosa combinada de la Lliga Catalana i l'Acció Regionalista perquè el senyor Pompeu Fabra ens tragés les castanyes del foc?

No. I mil (1.000) vegades no. El P. O. R. C. i El Be Negre són allà on eren. I en dir això, el sagaç lector haurà comprès que no ens hem mogut del costat del nostre líder (guè rieu, ara simple!), si, senyors: del nostre líder, en Ramon Pociello Forradellas.

Amb una habilitat que els nostres adversaris polítics no deixaran de reconèixer, hem esperat gairebé a darrera hora per a llançar el nom gloriós del nostre candidat. Quan vos, lector, llegireu aquestes ratlles, la notícia haurà caigut a Barcelona com una bomba. No pas com una d'aquestes bombes—que ens abstenim de qualificar—que els vaguistes de la Telefónica posen per ci per lla, sinó una bomba pacífica, ciutadana, esportiva, republicana i d'ordre, que apareixerà damunt del cel setembrà de la ciutat, tota lluminosa de simbolisme, irradiant pau, tranquil·litat i el perfum tendre i estimulador de les pessetes.

No sabem si a hores d'ara els candidats adversaris hauran pres ja la determinació de retirar-se. Si no ho han fet, pitjor per ells. L'Esquerra, de totes maneres, preveient el que havia de passar, s'ha guardat com d'escaldrar-se d'oposar cap nom al prestigi irresistible d'en Pociello. Hem de retre aquest homenatge a la indiscutible finor política del partit dels homes que governen. En canvi, els de la Lliga, els radicals i aquests quatre gats de la Unió Socialista de Catalunya, s'han deixat agafar al parany i s'han prestat, docils, a fer de cobai en l'experiment electoral que ha de fer brillar en tot el seu esplendor la glòria inmarcescible del candidat del P. O. R. C.

Podem estar-nos, ens sembla, de recomanar als nostres amics que votin la candidatura de Ramon Pociello Forradellas. Barcelona sencera esperava només un senyal de la mà per a votar com un sol home el nostre candidat. Seria una llàstima, però, que aquesta bella imatge del «sol home» fos presa al peu de la lletra. En dir «un sol home» no volem dir un home sol—que en la circumstància, seria, ho preveiem, el propi Pociello—, sinó aquell conjunt d'homes i de patriotes que forma allò que en diuen la massa.

I bé: ja hem parlat massa. Falten només 121 hores perquè el cos electoral de Barcelona es pronunciï. Esperem confiadament la prova, ferma la veu, serena la mirada...

Ah! que és bonic això de guanyar!

Propaganda electoral del P. O. R. C.

Segueix febrosament la campanya electoral del nostre candidat Ramon Pociello Forradellas. Totes les cantonades estan plenes de cartells obra dels artistes senyors «Julio» Borrell, Hèlios Gómez i «Shum», posant de relleu les conseqüències benèfiques de l'ordre i els avantatges del pocielloforradellisme. Homes sandwichs es passegen per les Rambles amb uns cartells on, a grans titulars, llegiu P. O. R. C. — P. O. R. C. (és a dir, Partit d'Ordre Republicà Català). Els cartells són grocs, i negres les lletres que diuen ben clar a tot el públic el nom del P. O. R. C.

El Gran Miting de la Monumental

A la veritat, vint-i-quatre hores abans de la fixada per al miting del P. O. R. C., ni una ànima no es veia d'ample a ample de la Monumental. Però mitja hora abans hi hauríem vist tot Barcelona com un sol home. Per això hi ha baba-palaus que diuen que només hi havia una sola persona de públic. Però s'erren i els fa parlar l'enveja.

A les deu del vespre en punt van entrar a la tribuna, damunt del toril, els oradors i la junta del P. O. R. C.: feia un sol que enamorava; amb prou feines si dos o tres nuvolets blancs i grassons com uns angelets barrocs, clapaven el cel nocturn. El públic, dret, aplaudia i ovacionava amb unanimitat absoluta.

Pregueren seient a la tribuna els senyors Fauli, Puntí i Bartolí; Bernau, Rimbau i Bernau; Comelles, Garriguelles i Pociello Forradellas; a la «conxa» de l'apuntador el secretari don Cecili Bastinaga, solter, del comerç.

Inicià els parlaments don Justí Puntí, que pronuncià aquestes paraules:

«Ciutadans d'ordre català que m'escolteu, presteu atenció a les paraules que del cor em brollen i que us diré en nom del P. O. R. C.

Votar en Pociello és posar diners a guany

«No sigueu sòmimes, voteu en Pociello Forradellas; no sigueu ximples, voteu-lo; no sigueu ases ni rucs, voteu el nostre líder; no sigueu taujans, voteu el seu sant nom; no sigueu lirons, estúpids, imbecils, cretins, deshonrats, tabalots, tarillars, idiotes, sapaters, tomàquets, beneits, gamarussos, pallussos, oques, catesques, tifes, curts de gambals, dementes, bojos, fells, sabatasses, calçasses, soparres, panarres, bandarres, ganàpies, ganassassos, austruços, mussols, betzols, besties, beneits, ni animals. Voteu-lo, voteu-lo una i mil voltes; voteu-lo com una reira de Déu! He dit.»

Aquest fogós parlament va treure la son de les orelles del públic. Les ovacions duraren, rellotge en mà, deu minuts llargs.

El senyor Bernau parlà després, i deia en començar:

«El senyor Ramon no enganya les criades; el senyor Ramon, no enganya ningú del món. (Ovació.)

«Si l'elegiu, vosaltres, ciutadans, quan us anireu al lliit, tindreu la consciència fresca i el cervell eixerit, per haver-lo elegit. He dit.» (Ovacionassa.)

El senyor Bernau va veure's obligat a bisar les seves eloqüentíssimes paraules.

ARA PARLA EL NOSTRE LÍDER

«M'adreço a la massa neutra, i due a la mà el símbol de l'ordre.»

(Com que el nostre líder tenia les mans a la butxaca, no es veié clar quin era aquest símbol.)

«L'ordre ha estat el lema de tota la meua vida; l'ordre és una cosa necessària, ne-ces-sà-ria. Perquè si no hi ha l'ordre, sabem què ve? Ho sabem?... doncs, el desordre. (Sensació.)

«Sóc un home ordenat; cada dia em llevo a les vuit i m'afaito amb fulles «Gillette», que les venen a «Los dos leones»; em rento les dents amb pasta «Higea», que és la mejor; uso crema de la casa Gal i sabó «Heno de Pravia», de la mateixa casa. Mai no m'he posat altres mitjons que els Molfort's, que són els més sòlids, i res els manté vivants amb més gràcia que unes lligacames «Paris». Compro la meua roba inferior, així com tirants i corbates a la casa Vehils i Vidal, que és la que serveix millor

República?

Catalunya?

Pociello!

I, per tant, Forradellas

(J. Sunyol i Garriga

«La Rambla» 24 març 1932)

qualitat i a més bon preu. Vestiu-vos, com jo, al «Faro», dots en menys de dotze hores. El meu lema favorit és: «Yacco, Yacco, siempre Yacco.» (Ovació.)

«I ara, per acabar, recordeu que no hi ha brillantina com la «Barón Dandy», de la perfumeria Parera.

«Catalans, barcelonins, visca el P. O. R. C. i en Pociello Forradellas, el seu gran líder! Per l'ordre i endavant!»

Aplaudiments unànimes, entre els quals heu de comptar els del propi orador, coronaren l'arengada abraçada, volem dir, l'abrandada arenga.

Finalment, el senyor Bastinaga sortí del seu cau i recomanà als assistents que es dissolguessin amb ordre. Afegí que les quantitats cobrades pel senyor Pociello, com a paga dels seus anuncis tan lluminosos, es destinaven a la primera inundació o calamitat pública que s'esdevingués.

El gest fou molt lloat.

En una paraula, la festa fou un triomf de l'idealisme i del bon sentit català.

La candidatura de Pompeu Fabra a gust de tot-hom llevat d'en Fabra

Dintre el seu despatx de l'època de la Restauració (no de la restauració de mobles, sinó de l'altra, en la qual son pare va jugar un paper cabdal), ens rep el mateix don Lluís Duran i Ventosa: ens mira de fit a fit i es frega les mans:

«Déu-lo-guard, senyor Be Negre; que el porta per aquí? Voldria tenir amb vostè una petita conversa sobre les eleccions vinentes.

«Pregunti'm i li respondré el que pugui—fa, cautelós i manyac, don Lluís.

«En primer lloc: ¿com està La Lliga amb Acció Catalana?

Vota en Pociello Forradellas i posa't a jeure

«Només li diré que en Bofill podria seure aquí, i jo, si m'agradés a pagès, conversar amb el rector de Viladrau; La Lliga i Acció som la mateixa cosa, com cara i creu d'una moneda. Però, com cara i creu, tot i coincidir, mai no podríem trobar-nos de costat uns i altres. Aleshores... cal trobar un punt equidistant per tal d'engiponar una mena d'entesa, entre persones que, de tant que s'assemblen mai no podran coincidir; som la persona i la seva imatge, al mirall, sempre cara a cara.

Assistim a un curs de maquiavelisme. Don Lluís és un gran deixeble del Secretari florentí (Secretari florentí, per Machiavel: quina troballa si l'hagués feta en Mariano Aguilari).

«Però aquest punt equidistant, on podríem trobar-lo?

«Hem pensat un nom esplèndid; ningú no ens podrà fer cap objecció; els mateixos d'Acció Catalana que volguessin presentar-se s'hauran de fer repicar: Pompeu Fabra; he fet l'encàrrec de dir-li-ho a Josep Puig i Cadafalch, el qual ja està del tot refet del pànic que va fer-li el difunt Primo de

Pociello parla i Forradellas

Sorprenem el nostre líder en un moment íntim: el d'enlustrar-se les sabates. Un petit crit de sorpresa i una encaixada, després, que ens deixa les mans brutes de tintura rossa. Ara semblen un «Be negre amb potes rosses».

En Pociello Forradellas ens riu el xisto. Observem que té un queixal corcat a la dreta i dos que brillen per la seva abscència, a l'esquerra.

Aprofitem l'oportunitat per etziar-li la pregunta que portem al pap:

«¿Quin concepte us mereixen els vostres contrincants? Contrincants? ¿amb qui haig de contrincar?

Li apuntem una data: 4 d'octubre.

«Ah, sí! Mare de Déu, quin cap que tinc! Ara no recordava les eleccions: m'havia abstret enllustrant aquestes sabates rosses.

«Doncs, vinga, digui'n alguna coseta.

Llavors Ramon Pociello i Forradellas es posa l'americana (estava en cos de camisa), encén un cigarret i s'asseu al braç d'una butaca. Només fal-

ta el repòrter fotogràfic. I comença a parlar, ajudant-se amb l'índex de la mà dreta en etecció.

«La Lliga, senyor meu, presenta, segons tinc entès, en Pere Rahola: en Pere Rahola, segons la meua curtedat, no pot triomfar de cap de les maneres. I tot prové d'una tara inicial: d'ésser advocat del gremi de taverners. Això, en primer lloc, fa que els seus vots no seran tals vots, sinó solament bots, i els bots, ara com ara, no voten. Després, la professió de taverner porta una gran tendència a l'aigua. Segurament que darrera dels taverners don Pere anirà a l'aigua, llur element natural, on es mouen com el peix. Això és trist, encara que no tant com això; car com que el senyor Rahola és de Roses, es banyarà en aigua de Roses. Ja veu el que porta l'anar amb males companyies, com són ara els taverners. I, per acabar-ho d'adobar, l'agent principal de la seva propaganda és en Valls i Taverner.

«I en J. J. Rocha?

«En Rocha, ja veu vostè que no és cap personatge seriós. Un candidat que es presenti amb dues jotes—J. J. Rocha—ha de ballar-la per força. Endavant.

«Però els socialistes catalans bé presenten el senyor Felip Barjau. Es que no li fa por?

«Li diré. Si fos Barjau-Palau, em donaria feina; però Barjau-pelat... A més, m'han dit que era barber; demà m'a-faitarà!

«¿I en Jaume Ninet i Vallhonrat?

«Aquest ja és més temible, però penso que encara hi ha classes, i que el meu nom, Ramon Pociello Forradellas, supe-ra en eufonia a aquest de Jaume Ninet i Vallhonrat, que, de totes maneres, sona molt bufó.

Català! Què fas?

En Pociello et contempla...

Ja sabem el que volíem. Mirem el rellotge; ens recordem que tenim convidats a casa i que ja deu fer mitja hora que ens estan esperant, i, decididament, fumem el camp sense afegir paraula.

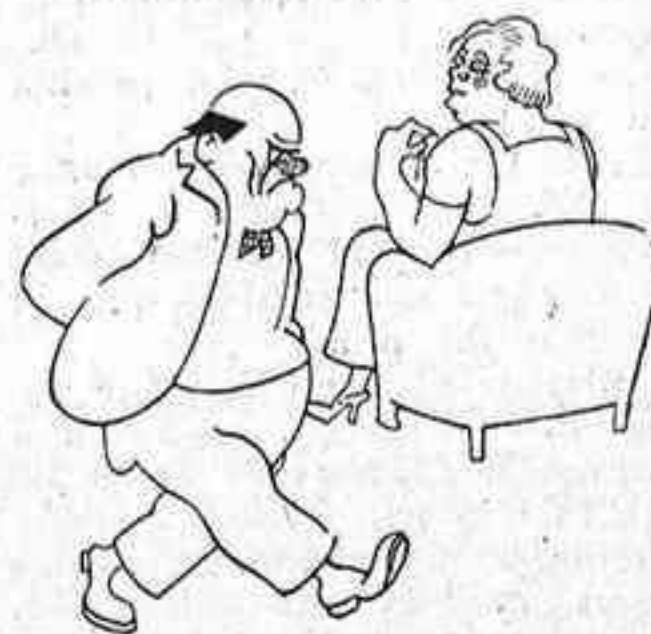
En Giralt ha estat a punt de resoldre el conflicte de la Manxúria

En la impossibilitat de transmetre, donada la premura del temps, un enviat especial a la Manxúria, varem pregar el senyor Rosselló, enviat especial de La Vanguardia, que ens retallés les seves cròniques i ens les enviés des de Ginebra, on fa de corresponent d'El Sol. Però, com sigui que les cròniques que ens enviava el senyor Rosselló des de Ginebra les havíem ja llegides tres o quatre dies abans a La Vanguardia, amb una mà enviamem la llaua al senyor Rosselló i amb l'altra un altre enviat especial, amb l'especial recomanació que no es descuidés d'enviar-nos, per endavant, tot allò que passaria al Consell de la Societat de les Nacions. El conflicte plantejat era, com ja sap tothom, entre els xinesos i els japonesos, i la dificultat principal recau, precisament, a saber qui té raó.

Avui ens limitem a publicar d'una manera confidencial la primera crònica que hem rebut; un altre dia ens expressarem més clarament.

Suposo que estareu enterats del que passa allà dalt a la Manxúria. Aquí, a Ginebra, ha produït un gran enrenou, i es temen complicacions. La primera dificultat amb què es topà fou a l'Assemblea de la Societat de les Nacions. Fins ara els delegats asiàtics havien estat sempre agrupats en un sol lot i hom s'hi dirigia en bloc. En arribar, però, les primeres notícies del conflicte xino-japonès, calgué fer una tria. Aleshores començaren les dificultats; com que resulta que cap dels altres de-

MARTÍ ESTEVE, CANDIDAT

— A quins extrems hem arribat!
El senyor Esteve presentar-se contra la Lliga!

legats no parlava xinès ni japonès, era impossible entendre el que deien què eren cadascun dels delegats, i cada vegada que es feia una distribució resultava—es comprenia per les protestes i els cops entre ells—, resultava que entre els xinesos hi havia japonesos i entre els japonesos, xinesos. La Comissió de Delimitació de Fronteres i la de les Minories Nacionals, les han passades molt negres. El senyor Maspons i Anglès, de la de Minories, que, com se sap, no parla ni el xinès ni el japonès, cridava esperitat:

«Voyam, voyam, dou calme, de la tranquillité, que tout anirà bien.

Finalment, amb penes i treballs, la Comissió de Delimitació de Fronteres, gràcies a un truc que consistí a triar els japonesos per llur afició als collarets i els xinesos per la que tenen pels treballs en paper, les minories desaparegueren. La Comissió de Minories, amb el senyor Maspons al davant i el senyor Estelrich al darrera, va sortir plena de ressentiment del saló.

Fou aleshores, i solament aleshores, no abans o després, com insidiosament s'ha dit, que el senyor Lerroux prengué la presidència del Consell.

El primer que va fer el senyor Lerroux foren dues coses: convocar el Consell i convocar el senyor Giralt perquè n'hi donés. El telegrama deia:

«Amigo Giralt, si la jira antitlerical ha tocat a su final, sal.»

El senyor Giralt, que ja tenia el monopoli del transport del bestiar viu llest, no hagué de fer més que pujar al tren, aprofitant aquesta felicitat avinentesa, i en un tres i no res es plantà a la ciutat del llac Lemán o de Ginebra.

«Casimiro—va dir-li en Lerroux—, casi no te conozco. ¿Cuánto tiempo sin verte! Mira, me vas a arreglar esto de los chinos.

Es clar que el senyor Giralt, que no era delegat, no podia donar la cara, però començà les gestions de sota mà. Com que en definitiva es tractava d'un ferrocarril, o sigui de transports, i en això el senyor Giralt hi té la mà el que se'n diu trencada, preparà les coses per a la darrera sessió que es celebrà. Anà a trobar els delegats japonesos; anà a veure els xinesos, tornà als primers i després als segons, i un dia anà a trobar el senyor Lerroux.

«Mira, Alejandro, yo no sirbo para estas cosas (sic); todo el mundo para la mano, y no es esto lo que yo esperaba, sino muy al revés. No aremos nada (sic). Yo, como dice Pich, soy el rey de los manipulados, pero no me vengas con estas cosas.

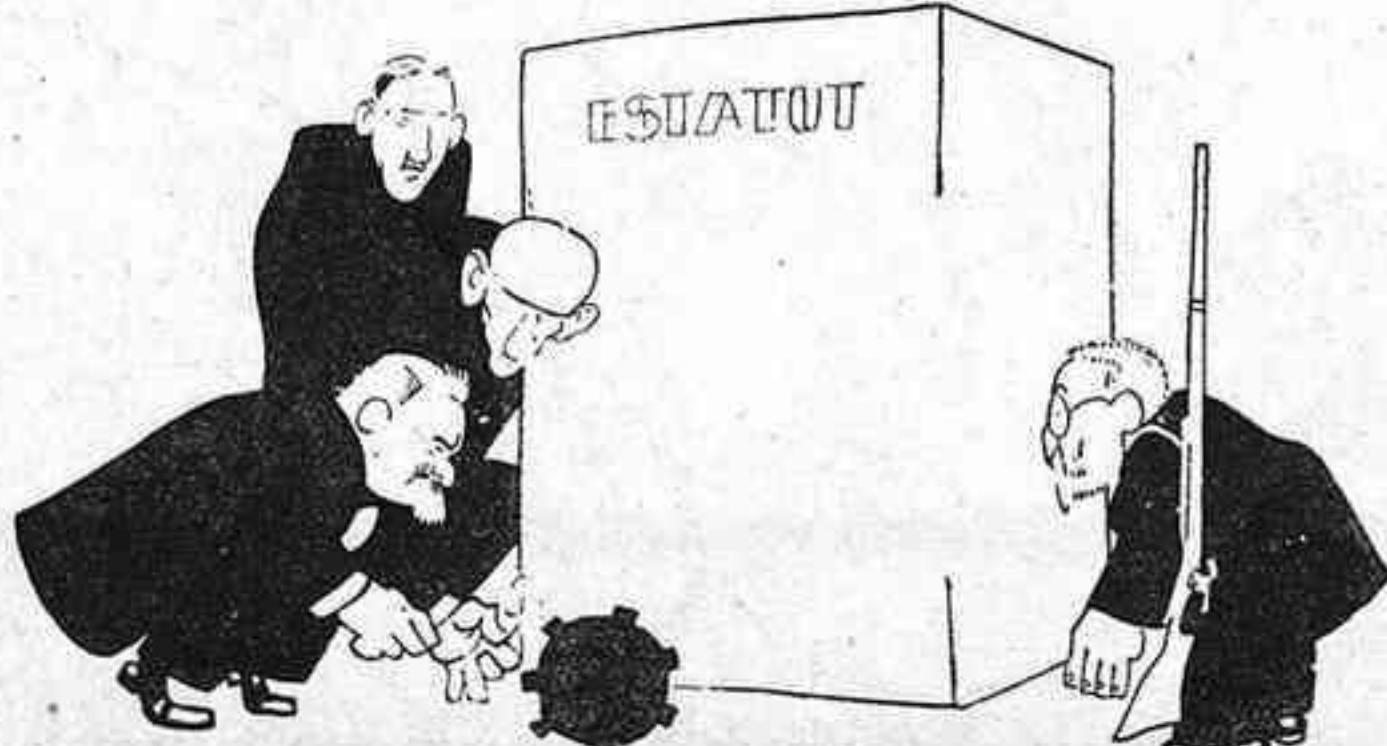
Fou aleshores que, havent marxat el senyor Giralt, vingué la darrera sessió relatada pels diaris, però que no és ben bé tal com diuen que va passar. El senyor Lerroux sortí amb un paquet de crides del Govern xinès (la lletra sola sense el so), invocant l'article 11 del Pacte de Sant Sebastià de les Nacions, i el repartí entre els delegats. Tot seguit començà un discurs, que hagué de suspendre perquè els delegats feien unes grans rialles i es clavaven cops de colze tot llegint la crida xinesa. Tot seguit s'aixecà un dels delegats xinesos, i en un llarg discurs exposà la situació. Aleshores s'aixecà el senyor Takomura indignat, cridant:

«Tarugo! tarugo!

El senyor Lerroux féu un bot: «Mare de Déu, aquest Giralt!»

«Ces japonais—digué després, dirigint-se en veu baixa al senyor Maspons i Anglès—sont des points filippins.

La discussió continuà, però fou el que hom en diu endebades.

Els terroristes del Parlament

MOLT

L'obra inaugural de la temporada de l'Espanyol té tres actes i s'anomena «La petxina de Venus».

En dir, només, que l'autor de l'obra és en Gastó A. (ah!) Mantua i que no ha gosat firmar-la, ens sembla que ja haurem dit prou.

Els cartells de l'Espanyol reusen (d'una manera laica, val a dir-ho) que l'obra és traduïda. No cal dir que, davant d'aquesta ofensa, les potències estrangeres, per via dels seus consolat, han presentat les degudes reclamacions diplomàtiques.

L'únic Estat que no s'ha dat per al·ludir és el de Libèria.

En el programa del Novetats per a la pròxima temporada hem vist, amb l'alegria que és de suposar, que les acreditades societats Tertúlia Catalanista, Joventut Jordiana, Penya Catalana i Foment de la Sardana continuaran els seus tradicionals abonaments en aquell teatre.

Això vol dir que, almenys tres cops per setmana, haurà d'ésser variat el cartell. Perquè l'abonat català, catalanista i jordià, té dret, per dues pessetes semestre, a tenir programa nou cada vuit dies, trobar immorals, deshonestes i poc religiosos el vuitanta per cent de les estrenes i posseir, a més, el títol de protector del teatre català.

Aquest darrer avantatge és el que els concediríem amb més gust. Amb la condició que es quedessin a casa.

El senyor Bernat i Duran, que és amic íntim del general Batet, es passa hores i hores a Capitània.

A aquestes altures, ja ha descobert que els moviments dels quintos que aprenen la instrucció no són més que uns vils plagis dels gestos que, prèviament, els ha ensenyat el sergent.

La companyia Fortuny-Cuadreny o Cuadreny Fortuny (mai hem pogut saber si es tracta del senyor Fortuny i la senyora Cuadreny, o bé del senyor Cuadreny i la senyora Fortuny), aquesta companyia, doncs, empenen una saludable «tournee» per València i Mallorca.

Diu que si les coses marxessin, arribarien fins a Provença i Rosselló, i que, si tant els apuren, no desaprofitaran tampoc l'ocasió d'anar a Còrsega, París, Londres i la Diagonal.

Els efectes de la davallada de la lliura no han trigat a fer-se sentir: una companyia anglesa vindrà al Novetats.

Les despeses de transports, sous i propaganda pugen, al canvi actual, a l'esgarriosa suma de 14'80 ptes.

El senyor Martínez de Ventura, del qual parlàvem la setmana passada, ja ha abandonat la companyia de la Quiroga. Per què? El segon paper que li havien repartit també era de lleig.

En vista d'això, s'ha passat a la companyia Casals-Bruguera, on, almenys, sap que si hi ha dos papers de maco a fer, en Bruguera sempre li deixarà l'altre.

Perquè resulta que, prèvia reconciliació, en Casals i la Bruguera han tornat a formar companyia i faran una temporada de tretze dies a Talia.

Si deixen entrar a la sala la meitat de les persones que, des de la temporada passada, s'esperen en aquell teatre, amb una factueta als dits, tindran el ple assegurat.

Els actors que han fet la tournée del «Joan Dallà» amb en Jaume Borràs, es queixen molt. No pas perquè aquest fes tots els viatges embolicat amb la capa de «Joan Dallà» que no ha estat rentada des del 18 de setembre de 1922—, sinó perquè en Jaumet es permetia unes llibertats d'ordre alimentici més aviat desplaçades.

A la fonda de Calella, el nostre home va agafar al vol una tassa de brou que li passaren per davant del nas, se la va beure i després va dir:

—Aquí serviu la sopa amb xiera? Sí que la pujarem dreta!

En Jaumet prengué les seves precaucions.

Tantes, que en presentar-se els seus companys de companyia es trobaren amb la sorpresa que no els quedava sopar.

—El senyor Borràs s'ho ha menjat tot—féu el fondista, groc com la cera.

L'altre dissabte, mentre l'Espanyol estava ple, l'Enric Borràs, a l'Àpolo, declamava davant de tres rengles de butaques, i encara gràcies.

Però una desgràcia mai no ve sola. L'endemà, una personalitat administrativa de l'Àpolo s'aixecava amb allò que hom sol aixecar-se en aquests casos.

I don Enric va dir:

—Fer-me això, a la meua edat!

I tot seguit, asserenant-se:

—No vull dir, és clar, que no sigui jove...

En Félix de Pomés, el dibuixant, boxador, futbolista, esgrimista, cineasta i ex-jove Félix de Pomés, ingressarà probablement a la companyia del Novetats.

En saber la notícia, divuit tendres donzelles de la Tertúlia Catalanista s'han desmaiats.

L'AGNUS DEI.

Cridem l'atenció dels reverends sacerdots sobre aquest anunci que figura a El Correo, de Lleida:

SACERDOTES

La solució en el vestir està en la Sastreia-Eclesiàstica

LA ULTIMA MODA

Mayor 30. Lérida. Teléfono 322. Grandes existencias en artículos propios para sotanas, manteos y dolletas, garantizando la solidez de los negros; en la confección un corte esmeradísimo y los precios muy convenientes.

Au, a vestir-se com Déu mana!

Aquell Sant-Crist que vingué de Vilafranca en so de fer miracles, participa a totes les seves coneixences i amistats que tant és que risquin com que rasquin, que no en vol fer cap ni un.

Sembla que està ressentit perquè no l'han dut a la «jira anticlerical».

Sant Sadurn de Noia, sembla que, com a resultat d'influències i trafiques de Sant Josep, ha decidit a l'últim casar-se amb aquesta noia. Ho celebrem, perquè feia molt de temps que anaven plegats i donaven lloc a murmuracions de llibertins i d'incréduls.

La Mare de Déu de la Mercè ha obsequiat a la redacció d'El Correo Catalán amb una pluja miraculosa de calderilla, per aquells versos de Mossèn Faner (solo, fané y escangallado):

Redentora gentil, Santa Patrona del que gime cuidado en cruel prisión, velad por Barcelona, velad por la nación.

Els versos serveixen de virola poètica a tot un article intitolat «Oh Virgen, Madre y Señora, libranos de todo mal».

Llevat de mals versos; perquè, si no, ai de Mossèn Faner! (solo, fané y escangallado).

S'ha posat a la venda una sèrie de plaques amb les tres parts del rosari.

Ull, fidels! No badeu! No siqueu nens! Comprant-les us estalvieu molta feina. El rosari s'anirà dient tot sol.

N'hi ha de castellans, catalans i llatins per a les monges.

L'arquebisbe de València usa mitges «Eva».

I en dona aquesta explicació: —Che, coixins! sense mitxes Eva, yo resulte un Adán!

Hi ha la congregació de Las siervas de Jesús.

Existeix, també, la de Las siervas de San José.

O siguin, les consiervas i les resiervas.

ELS DRAMES DEL DINER

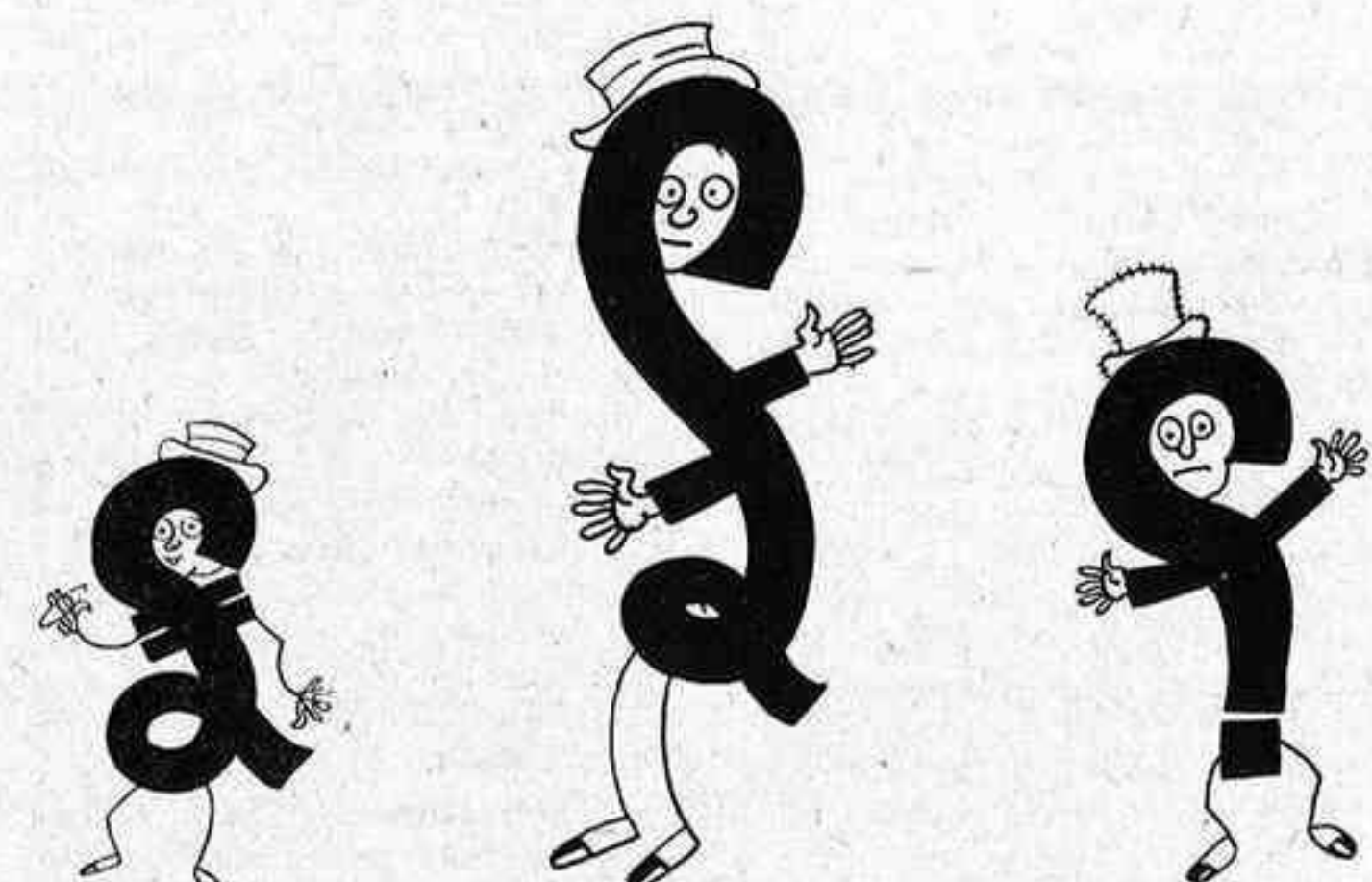
La lliura... a ral la lliura

La lliura esterlina fins ara havia viscut en pau i tranquil·litat amb el seu patró, el conegut i acabat «patró or»; laboriosa i culta com l'obrer català, tal com l'entén Catalunya Social, treballava nit i dia a favor del seu amo; i el seu amo, de tant en tant, li donava un copet a l'espatlla i murmurava afectuosament: «Bona xicota!». La lliura, pobreta, mai no li creava cap conflicte, ni li havia presentat reivindicacions. Tot fos per Anglaterra!

Però esdevé que tot s'espatlla en aquest món, per culpes de la malesa humana; i un dia

de la suerte, va rebre l'encàrrec de fer una memòria per al Govern anglès, va regatejar copiosament el preu, de primer. Després, va aclofar-se a la feina. Com que era nit i els fanals del carrer estaven molt tics, va utilitzar els lluminosos consells d'una làmpara sorda que havia servit a Pi i Margall, quan anava a cercar cargols; únic deport que es sap de l'auster personatge.

I a la llum d'aquest llum, Rovira i Virgili va escriure el seu famós report secret, que ha fet parlar tant pertot arreu del món.

EL CURS DE LA LLIURA

la lliura esterlina es va sentir temptada de fer alguna cosa per solidaritat amb els nombrosos sense feina anglesos. El patró or no li ho volgué consentir, sinó que va collar-la una mica més i la va lligar curt.

Aleshores la lliura va demanar, de sota mà, l'ajut de la marineria de les naus angleses de guerra. Aquest cop fou decisiu. El Patró or es veié obligat a cedir; i el Govern anglès, que s'havia estat observant, amb una flemma britànica, el combat entre la lliura i el seu patró, s'ho va prendre molt malament.

A la veritat, el prestigi de la Gran Bretanya no podia consentir que la lliura anés per aquests mons de Déu, a la perduda, sense patró, ni llei, ni res; s'exposava a què se li proposés qualsevol. Ja el franc, amb la seva proverbial franquesa, li havia engegat, entre cap i coll, el mot de «esgarriueu-vos!»—Cambromne. No; no era possible que la situació es perllongués ni un sol moment, ni mig (si és que existeixen mitjos moments).

Els tècnics cridats a consulta, amb unanimitat sorprenent, declararen que no hi havia altre remei que disminuir tots els salaris a Anglaterra. Reforma excel·lent, immillorable des del punt de vista tècnic; però irrealitzable, segons s'havia vist amb la marina.

—Ja ho tinc—de prompte digué MacDonald—, em sembla que estem a prop de la solució del problema: una cosina meua, que havia estat una temporada a Barcelona quan l'exposició, llogà un cop una dona de fer feines, que cobrava tres rals l'hora, com és costum allí; però li va dir que, per vies d'un tal Manuel Valldeperes, havia anat alguna ocasió a fregar els darreres d'una casa d'un tal Rovira i Virgili, el qual, ella no sabia com s'ho feia, però només n'hi donava dos, i de vegades un, i àdhuc s'havia donat el cas que ella hi hagués d'afegir cèntims.

—Carai!—va fer Baldwin.

—Dòmino!—conclougué Snowden.

Tan aviat com l'eximi Antoni Rovira i Virgili (a) El gato

Consta de dues parts: la primera toca el tema de la rebaxa de sous. L'experiència del mestre li ha permès d'escriure veritables filigranes. Anglaterra li'n sabrà grat de segur.

La segona, és un veritable manual de política maquiavèlica. Fonamentat per una llarga pràctica, el senyor Antoni (a) El gato, etc., al·lisona Anglaterra, si mai més es troba en el cas d'una vaga de mariners de guerra. Li revela el seu secret de fer sortir Les Naus a totes hores.

Al Govern de Sa Graciosa Majestat li han fet molta gràcia les memòries de Rovira i Virgili. Ultra el preu convingut li ha tramès un magnífic vestit de mariner que ell es posa els diumenges i dies de festa.

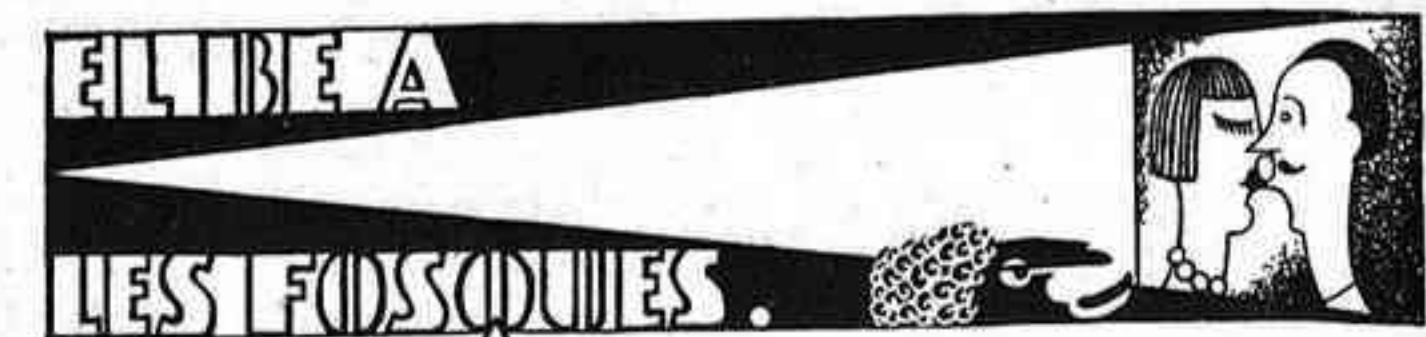
Malgrat l'absència de la pluja, les festes de la Mercè s'han celebrat amb la brillantor habitual

Com que dijous passat no va ploure, potser haurà passat per alt el dia tan assenyalat de la nostra Festa Major (a) la Mercè. Per tant, i en tal cas, us farem la mercè d'informar-vos del què i el com de la diada.

Des de primeres hores del matí (igual que els electors de l'Esquerra), fins a darrera hora de la tarda (com els electors d'Acció Catalana), el Santuari de la Patrona de Barcelona fou envaït per una gran gentada. De molt abans de l'hora anunciada per començament de la Festa, el Santuari era materialment atapeït de fideus (ull! senyor linotipista: no em feu dir fideus) i es feia molt difícil no solament l'entrada, sinó també la sortida, i no solament la circulació per dins del temple. Per tal de fer circular circularment fou demanat amb la urgència del cas un Vachier de color únic, que no hagués fet la revolució.

Després quaranta capellans (i no precisament d'aquells «que anaven de tabola») repartiren hosties, i tot seguit trenta escolans acompanyats dels «cent homes», entonaren la missa «Font Bernitatis».

Prengueren seient al presbi-

El Bisbe Urquizaona, l'acreditat empresari del cinema del mateix nom, ha estat uns dies a Barcelona. El Be Negre no s'ha deixat escapar l'ocasió d'enviar-li un dels seus més actius reporters, el qual ens ha tornat amb tres estampetes a la butxaca i les següents declaracions de Sa Il·lustríssima.

—«Ens pot dir de què li va venir dedicar-se al cinema?»

—D'un concurs de bellesa. M'anomenaren Miss Episcopal, i a Hollywood em contractaren. Aleshores vaig pensar a posar barraca d'opra.

—I donà, això?

—Aquest any inauguraré jo la temporada. Res de Garcies Sanchiz ni de «charlas». Butaques amb indulgència plenària i un jaz que toqui música de Palestrina. Reprendrem el «Dràcula», sincronitzat amb l'ofici de difunts.

—Hi haurà atraccions?

—Volem portar la Verge d'Ezquioga, però sembla que no té cap data lliure per a concedir-nos un contracte. Ens hauríem d'accontentar amb aquells angelets que l'acompanyen i que, com ha reportat «El Correo Catalán» toquen la guitarra i el bandoneon.

—Van bé?

—Són una mena d'«Emplastrer» celestial. Però aquest hivern es portarà molt aquest «emplastrer».

—I escolti'm. Una pregunta delicada: així, amb confiança, centre el seu clement és ben vist que V. E. es dediqui a l'exploració del setè art?

—No tinc més que un enemic. Les companyies d'oficionats dels centres catòlics. Però, entencu bé, calia donar la batalla. Ja era hora que les dretes tinguessin el seu cinema. Des de la desaparició de la Sala Mercè, ningú no s'havia preocupat d'entretenir els capellans. Això era un perill. Més de sis mil s'han fet socis d'«El Tropezón», i no és rar veure tonsures que cap al tard es fiquen a les escales sospitoses. La meua obra és de moralització.

—«Moralitzar deleitando»? —Aquest és el meu lema. «Deleitando» i fent negoci. Perquè el cinema dóna, comprèn? No volguérem insistir més. Ens férem dedicar un exemplar de la «Pastoral» de Beethoven i ens acomiadàrem.

El bisbe ens va beneir amb la mà dreta i esquerra.

Ha començat la temporada! Grans estrenes! Grans novetats!

Sols la casualitat que al Coliseum i al Tívoli han engegat amb films de la temporada passada, ha vingut a enterbolir la legítima joia d'aquests moments.

Però sempre val més això que no pas que haguessin començat amb un film parlat en espanyol, encara que fos de l'any 1940.

El títol «Angels de l'infern» no és cap al·lusió sagristanesca als redactors d'El Be Negre.

Els àngels de l'infern són els aviadors de la guerra.

Avions que volen, avions que creuen, avions que cauen... Un dirigible incendiat, una dona dolenta, dolenta, un aviador més bo que el pa i, sobretot, un soroll de motors que no s'acaba mai.

La part d'espectacle, impressionant. Poseu junts «El gran combat», «Ales» i «L'esquadreta de l'alba», i us quedareu curts. La part intel·ligent, però, inferior a la d'aquest darrer film.

El més interessant de «En cada puerto un amor», és que no té res a veure amb «Una noia a cada port».

Aclarit això, podem passar a una altra.

Maurice Chevalier serveix Petit Café als parroquians del Coliseum.

El café, una mica esbravut—és de la temporada passada—es pren, però, de bon gust. No treu la son ni fa dormir.

Mme. Chevalier, o sigui la Iyonne Vallée, secunda el seu marit en aquest film. Als que els agradin les escenes de família, faran bé d'anar-ho a veure. En fi: el Petit Café de Chevalier no té pas el perfum del de Tristan Bernard—encara que els programes diuen que és el mateix.

El favorit de la guardia munta la idem al Fantasio—que ja no és el local més fresc de Barcelona.

Opereta per al gust de les senyores amb polcares i per als senyors que es banyaven amb vestits de zebra. Els amors d'una princesa i els sospirs d'un militar.

Sembla que ens treuen deu anys del damunt!

L'estrena del Capitol i el Kursaal es diu: Cuerpo y alma.

Els anuncis de propaganda la presenten així: El ansia loca de vivir cuando la vida es más que nunca un azar. La voz del sentimiento y de la carne.

Exacte. Nosaltres no ho hauríem dit millor.

Amor al treball, però amor platònic

També Lluhi i Vallescà fou dels que votaren a favor de la tesi que Espanya era una República de Treballadors.

Amb això donà una prova palesa de l'amor que l'inspira el Treball, encara que no falta qui opina que és que va entendre només que l'acabament del mot «treballadors», i es va pensar que deien «balladors». cosa que li evocava les seves grans temporades de sarauista de dansings i envelats.

A propòsit del cas pot ésser oportú desmentir una anècdota d'aleshores.

Diu que una vegada, Lluhi i Vallescà, anant amb el seu pare, el difunt Lluhi i Rissech, glòria de l'antiga Esquerra Catalana, van veure passar un magnífic Cadillac.

«Qui pogués tenir-lo!»—féu el noi, tot engrescat.

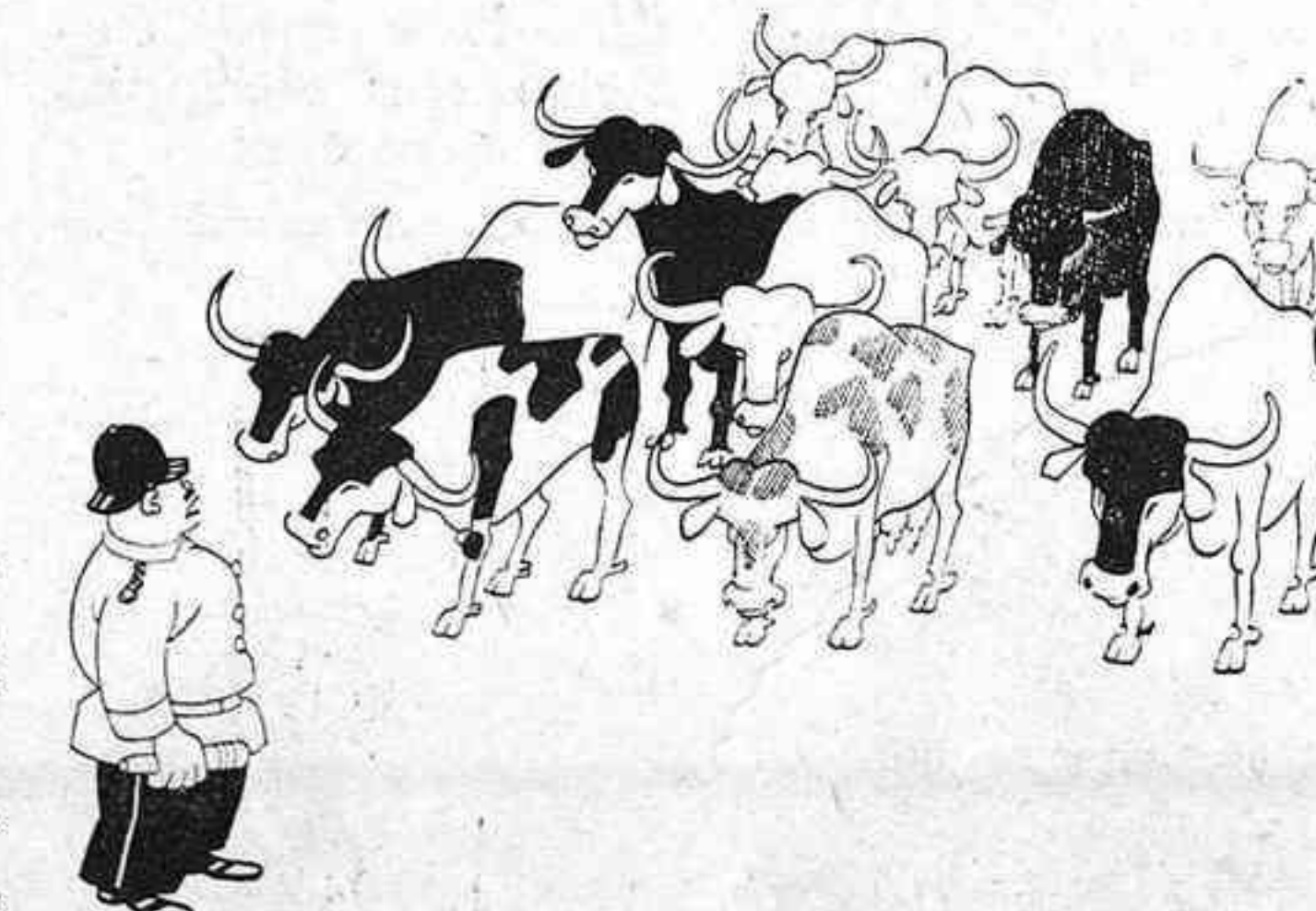
I el pare:

«Si vens a treballar dues hores diàries al despatx, te'n compraré un d'igual».

«Sèria massa ben pagat!»—va respondre l'actual treballador.

Els jueus sefardites diu que volen tornar a Barcelona.

Però, és que se n'havien mogut?

L'urbà.— Què protesten? Us porten en cotxe i encara no esteu satisfets? Les vaques.— És que el senyor Giralt vol agafar la vaca pels camions.